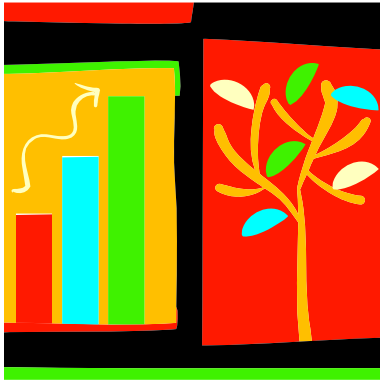

Khu vườn đá

Dịch giả: Vũ Đình Bình

Nơi được Vômi lựa chọn để đi du lịch sau ngày cưới là thành phố Kiôtô. Tại đây, anh đã học phổ thông rồi học đại học. Đối với Vômi, đây là quê hương thứ hai. Hiện giờ anh sống xa thành phố này, cho nên ánh hào quang thanh bình của nơi đây bị tấm màn thời gian làm mờ nhạt đi, nhưng tất cả mọi thứ vẫn toát lên những kỉ niệm của tuổi trẻ đáng yêu đã trôi qua. Anh muốn sống ở thành phố cổ yên tĩnh này vài ngày cùng người vợ trẻ, muốn thăm những nơi đáng ghi nhớ mà anh chưa tới đã bấy nhiêu năm.

Vômi có thể giới thiệu nhiều thứ cho Mixucô xem - cô mới đến Kiôtô vắn vện có một buổi chiều trong chuyến tham quan hỏi cô học phổ thông. Bây giờ là đầu tháng mười, thời kì mà cả thành phố, cả thiên nhiên xung quanh đều tuyệt đẹp.

Lúc đầu, Vômi định lưu lại Kiôtô ít nhất là năm ngày, nhưng họ bị lưu lại ở Xicôcu, quê hương Mixucô, cho nên họ chỉ còn rất ít thời gian. Đôi vợ chồng mới cưới đến Kiôtô thì đã khuya, nên họ chỉ có thể dành cho việc tham quan thành phố vào ngày hôm sau. Bởi vì sáng

hôm sau nữa, họ đã phải trở về Tôkiô.

Khi hai người đến khách sạn trên bờ sông Camôgava, với vẻ tin cậy âu yếm mới có được trong những ngày gần đây, Mixucô hỏi:

- Ngày mai chúng ta sẽ đi đâu?

- Đi đâu ấy ư? - Vômi không thể trả lời ngay. Một ngày là thời hạn quá ngắn, chọn được một tuyến đường để đi chơi không phải dễ.

- Tốt nhất là đến một nơi nào có thể đi dạo một cách dễ chịu và thanh thản, còn hơn là vội vã đi xem cả thành phố, anh ạ. - Mixucô đề nghị. Vômi cùng một ý kiến ấy. Anh muốn chọn một nơi nào đó yên tĩnh để có thể sóng đôi đi dạo và ngắm nghía vẻ duyên dáng mùa thu của thành phố tuyệt đẹp này.

Vừa nhìn người vợ xinh đẹp của mình với ánh mắt đầy yêu thương, - cô trẻ hơn anh trên mười tuổi, Mixucô mới tròn hai mươi - Vômi vừa trầm đắm lại trong óc những danh lam thắng cảnh của Kiôtô. Kể được đến Ôkhara cũng hay. Dáng hình kiều diễm của Mixucô mà hiện lên trên nền bình nguyên mùa thu chắc hẳn tuyệt vời lắm. Ở gần toà nhà bạc cũng rất đẹp. Những đường cong êm dịu của ngọn núi Đông phương với những rừng thông đỏ và những thác nước, lẽ nào lại không kì thú? Anh lập tức hình dung ngay là khi trông thấy toàn bộ những cảnh huy hoàng đó, đôi mắt đen láy của Mixucô sẽ bừng lên vui sướng ra sao - cô vốn dĩ thích vẽ phong cảnh.

Nhưng sáng hôm sau, khi đã ăn xong và phải quyết định sẽ dẫn vợ đi đâu, Vômi lại chọn một nơi hoàn toàn không phải là những nơi anh nghĩ đến tối hôm qua.

Sau nhiều năm xa cách Kiôtô anh lại muốn đến khu đền đài Rôandi là nơi thật ra chẳng có gì đáng chú ý, ngoài sự cổ kính và yên tĩnh. Anh muốn lại được trông thấy quán trà của chùa Ninatdi, từ đó hai

người sẽ tới Rôandi thưởng ngoạn vườn đá, sau đó đi vòng qua sân chùa có cái ao lớn ở giữa. Có lẽ sự lựa chọn của anh không hợp với sở thích người vợ, chắc gì cô đã thích những khu vườn và những quán trà - nhưng Vômi không còn đủ sức cưỡng lại ý muốn đó nữa. Họ rời khách sạn, lên tắc xi và chừng hai mươi phút sau đã tới vùng ngoại vi phía tây thành phố, chẳng mấy chốc ô tô dừng lại trước cái cổng cổ kính của nhà thờ Ninatdi.

Tất cả những gì Vômi nhìn thấy, anh đều quen thuộc đến mức đau nhói trong lòng. Sau mười ba năm, nơi đây chẳng hề thay đổi chút nào. Đám dây trường xuân vẫn bám trên bức tường trắng như trước, thậm chí cả ngọn gió cũng vẫn thổi như hồi nào.

Trong sân chùa không có một ai.

- Ta ra xem Rôcacutây đi! - Vômi nói.

- Đó là cái gì?

- Một quán trà.

- Đi!

- Rồi từ đó, chúng ta sẽ tới chùa Rôandi để thưởng ngoạn khu vườn đá.

- Khu vườn đá?

- Ừ, đó là một khu vườn chỉ có cát và đá.

- Thích quá nhỉ!- Mixucô reo lên, đôi mắt cô long lanh sung sướng.

Người giữ chùa đưa họ tới quán trà ở sân trong. Vômi nhớ lại hồi còn học trung học, trái tim anh đã đập thành thịch như thế nào khi lần đầu tiên anh bước qua ngưỡng cửa ngôi nhà nhỏ xinh đẹp đến kì lạ này.

Hai chùa Ninatdi và Rôandi được nối với nhau bởi một lối đi, Vômi vẫn thường dạo chơi hồi xưa. Hai bên đường là những bụi tre, trong

đó xào xạc làn gió mát mẽ.

Cặp vợ chồng vai sánh vai vừa đi vừa tận hưởng gió mát và ánh nắng mà ở Tôkiô không bao giờ có.

Bao kỉ niệm trào lên trong Vômi.

- Vùng ngoại vi Kiôtô này đẹp thật! - Mixucô nói.

Say mê với phong cảnh, cô đi chậm bước lại sau chồng một chút.

Vômi không nghe thấy những lời cô nói. Lần đầu tiên trong bảy ngày vừa rồi của chuyến du lịch sau lễ cưới, những ý nghĩ của anh ở cách xa người vợ trẻ.

Bây giờ họ đi dọc theo bờ ao, tiến về phía khu vườn đá.

- Em không ngờ ở đây lại có một cái ao to như thế này đấy. - Mixucô kinh ngạc.

Vômi im lặng.

“Tôxuca đánh mình ở chỗ này đây” - tim anh nhói đau. Gương mặt Vômi như tối lại, hai bên mép anh trĩu xuống như những khi anh đắm mình vào suy ngẫm. Những kỉ niệm của quá khứ xa xôi đè nặng lên tim anh.

“Và mình chia tay với Rumi cũng đúng ở chỗ này đây” - anh nghĩ.

*

* *

Mười ba năm trước, cũng vào một ngày thu như thế này, Vômi và Tôxuca đi dạo trong sân chùa. Mỗi người suy nghĩ một chuyện riêng. Bỗng cả hai cùng một lúc dừng lại.

- Cậu hãy nói thật đi, cậu có yêu Rumi không?

Tôxuca chăm chăm nhìn Vômi. Đôi mắt anh ta cháy rực một ánh cương quyết không cho phép một sự lấp lửng nào hết.

Cả hai người đều mặc chiếc áo đồng phục như nhau, khuy tuột chỉ,

và đầu đội mũ ghét. Cả hai cùng học một trường bậc hai.

- Đừng có quanh co, hãy nói thẳng đi. Nếu cậu thực sự yêu Rumi, thì tớ sẽ rút lui, nhường cô ấy cho cậu. Còn tớ, ngay hôm nay tớ sẽ bỏ học để về quê cày ruộng. Người ta bảo cuộc đời con người kéo dài được nửa thế kỉ, cho nên tớ sẽ có đủ thời gian để cố quên Rumi đi. Vômi im lặng. Anh biết bạn anh không phải là kẻ ăn nói bừa bãi. Nếu Tôxuca đã nói là sẽ bỏ học, thì nghĩa là sẽ đúng như vậy.

- Cậu hãy nghĩ kĩ đi và hãy nói cho tớ biết cậu có yêu Rumi đến mức vì cô ấy, cậu có thể hi sinh cuộc sống hay không? Nếu có, tớ sẽ nhường cô ấy. Nhưng nếu đối với cậu, đó chẳng qua chỉ là một trò vui, thì cậu hãy đi đi và hãy để Rumi lại cho tớ. Tớ yêu cô ấy một cách nghiêm chỉnh đấy.

Vômi lại im lặng. Anh không thể trả lời ngay được.

Quả thật, anh có yêu Rumi, nhưng hoàn toàn anh không tin rằng tình cảm của anh mạnh mẽ hơn và sâu sắc hơn Tôxuca. Anh thích Rumi, và chỉ riêng ý nghĩ là anh có thể mất cô cũng đã khiến anh đau đớn không chịu nổi. Nhưng khác với Tôxuca, anh không định báo cho bố mẹ biết về tình yêu của mình, nhất là anh không định cưới ngay Rumi.

Thỏ lộ với bố mẹ ư? Không đời nào, Vômi hoảng sợ nghĩ. Còn về chuyện cưới xin, thì đó có vẻ là một chuyện của tương lai xa xôi và trong khái niệm của anh, nó chẳng liên quan gì với Rumi mặc dù đương nhiên là anh yêu cô và không đời nào anh muốn mất cô.

- Tớ yêu cô ấy. - Cuối cùng Vômi đánh bạo nói, anh xo người lại dưới cái nhìn như thiêu như đốt của Tôxuca.

- Yêu hơn tớ chứ? - Tôxuca khàn khàn hỏi. Đôi mắt anh ta tưởng như cố ghé nhìn vào tận tâm hồn Vômi.

- Có lẽ thế. - Vômi đáp, mà trong lòng cảm thấy đau khổ.
- Có lẽ thế? Cậu dám nói như vậy về cô ấy đấy hả? Nói lại đi! Cậu có yêu cô ấy hơn tớ yêu không?
- Có. - Vômi rụt cổ, cố nuốt nước bọt.
- Thế hả? - Mặt Tôxuca thoáng biến dạng trong khoảnh khắc. Anh ta ấn chiếc mũ trên đầu cho lệch đi, rồi thở luôn mấy hơi rõ dài như thể phải gắng sức lắm. - Thôi được. Cô ấy là của cậu. Cậu có tài năng, cậu là con trai một điền chủ giàu có. Chứ không phải một kẻ rượu chè như tớ. Cậu hợp với cô ấy hơn. Thế là xong nhé, tớ sẽ không gặp cô ấy nữa. Tớ đi thu xếp hành lý đây.
- Sao cậu lại bỏ học làm gì nhỉ? Vômi nói, toan khích lệ bạn. Chính những lời ấy hình như lại khiến Tôxuca nổi khùng.
- Cảm ơn cậu đã quan tâm. - Anh ta cúi lên. - Đồ nhơ bẩn!

Rồi anh ta bợp cho Vômi một cái rõ đau, sau đó bắt đầu tát Vômi túi bụi. Vômi hầu như không chống cự. Anh biết rằng Tôxuca khoẻ hơn nhiều. Nhưng anh đủ thận trọng để đưa hai tay lên che mắt, anh sợ nhờ Tôxuca làm hỏng mắt anh.

Mặc dù Tôxuca và Vômi tính nết khác nhau, không hiểu sao họ vẫn quán lầy nhau. Họ luôn ở bên nhau, làm bài vở chung, thậm chí cả tiền bạc hàng tháng bố mẹ họ gửi đến hầu như cũng là chung, hễ người nọ nhận được tiền, là người kia có thể tiêu luôn chẳng câu nệ gì.

Tôxuca khá phát triển về thể lực. Từ hồi còn học trung học, anh đã tích cực chơi thể thao, là đội trưởng các đội võ giuđô và kendô của nhà trường, nhưng sau khi vào học ở Kiôtô, anh bỏ thể thao, mặc dù ở đó người ta lập tức chú ý tới thể lực của anh và cố nài anh tham gia một đội.

- Nếu tôi chơi thể thao và bỏ sách vở thì suốt đời tôi sẽ là kẻ dốt nát. Năng lực tôi ít, chứ không được như các bạn khác. Ngay hồi học trung học, tôi có nhớ được mấy kiến thức đâu. Đã đến lúc tôi phải bắt tay vào học hành rồi. - Anh biện bạch để thoát khỏi các huấn luyện viên.

Rumi là hầu bàn trong một quán cà phê ở phố Cavaramati. Người quen cô trước là Tôxuca. Một buổi tối anh ta ghé phòng Vômi và bảo:

- Hôm nay tớ sẽ đưa cậu đến một chỗ lí thú. Chỉ có điều cậu đừng hỏi gì đấy.

Ngồi trong quán, anh gọi cho Vômi cà phê, còn mình uống rượu xakê.

- Thế nào? Cậu có thích không?

Vômi lập tức đoán ngay ra bạn anh muốn nói tới điều gì. Trong số những cô hầu bàn lướt qua lướt lại như những con cá vàng, Rumi lập tức thu hút được sự chú ý.

Thỉnh thoảng cô lại gần bàn họ nhưng rồi lại “lướt” tới những khách hàng khác. Không như những cô kia mặc bộ kimono rực rỡ, Rumi mặc áo liền váy kiểu âu. Khi Rumi lại gần họ, Vômi sửng sờ cảm động. Anh rít lấy rít để điều thuốc lá, cố giấu bạn cái ấn tượng mà cô gái gây ra cho anh.

Tôxuca không nói một lời chỉ say đắm nhìn Rumi. Còn khi cô lại gần những người khách khác, anh hẳn học nhìn xoáy vào họ và uống xakê.

Cả hai đều yêu Rumi mê mẩn. Bây giờ tới nào họ cũng ra quán ấy và tiêu ở đó hầu như toàn bộ tiền bạc của hai. Sau hai tuần, họ đã đi dạo cùng Rumi trong thành phố Kiôtô ban đêm. Rồi một tháng sau, cô mời hai chàng trai tới Kitanô, nơi cô thuê một căn phòng ở. Vào

lúc ấy, hai người bạn đều đã về cuồng dại.

- Cô ấy sống giản dị hơn tở tưởng. Bữa trưa cô ấy chỉ ăn mỗi một lát bánh mỏng, có vậy thôi. - Tôxuca cảm phục.

- Ừ, tuyệt thật! - Vômi hoạ theo.

- Điều tở thích nhất là cô ấy không ồng ẹo và rất chân thành. Nhờ vậy, cô ấy đặc biệt hấp dẫn.

- Còn tở...

Tất cả mọi thứ ở cô gái này đều tuyệt đẹp, bất kỳ một cử chỉ và hành động nào của cô, hai chàng thanh niên đều thấy có một ý nghĩa sâu sắc.

Sự kình địch giữa Tôxuca và Vômi trở nên rõ ràng sau thời điểm họ quen Rumi chừng một năm, khi họ đã lên lớp trên nhất và chỉ còn nửa năm nữa là học xong.

Họ giấu nhau, từng người tỏ tình với Rumi, và cả hai đều nhận được câu trả lời như nhau:

- Nếu anh cưới em, thì...

Có lẽ Rumi sẵn sàng trao trái tim mình cho bất cứ ai với một điều kiện duy nhất: nếu người đó bằng lòng lấy cô làm vợ.

Câu trả lời không được hai chàng trai ưng lắm, nhưng rõ ràng cô Rumi ghê tởm một tình yêu nông nổi. Chắc hẳn trong quá khứ cô đã “bị bỏng” không phải chỉ một lần.

Vì cô không nêu dứt khoát người cô chọn, nên hai “đối thủ” chỉ còn một cách là tự giải quyết với nhau xem ai sẽ được Rumi, còn ai phải rút lui.

Hôm ấy, sau một thời gian dài ngắt quãng, lần đầu tiên Tôxuca rủ Vômi đi dạo. Họ xuống tàu ở Kitanô rồi đi bộ về phía chùa Rôandi. Ở đó, họ ngồi khá lâu và lặng lẽ nhìn khu vườn đá. Gió thổi đã lành

lạnh - đó là sứ giả đầu tiên của mùa đông đang tới.

Về Rumi thì họ chỉ nói tới sau khi đã rời khu vườn và bắt đầu bước xuống những bậc thang đá cổ xưa. Rồi chính Vomi cũng ngạc nhiên vì vốn dĩ do dự và yếu đuối, bỗng anh lại nói thẳng với Tôxuca là anh yêu Rumi.

Trước đó, Vomi vẫn tin rằng rốt cuộc thì chính anh cũng sẽ là người phải rút lui. Tình yêu của Tôxuca rõ ràng sâu sắc hơn, thậm chí trong đó toát lên một sự hi sinh. Anh ta định cưới Rumi, còn Vomi không có ý muốn đó, chuyện ấy không nằm trong các kế hoạch của anh. Ngoài ra, anh yêu mến Tôxuca. Vomi càng khó hiểu hơn nữa về chuyện tại sao anh có thể gạt bạn ra với một thái độ tàn nhẫn lạnh lùng đến thế. Thậm chí ngay trong giây phút Tôxuca đánh vào mặt anh, Vomi vẫn vừa lảo đảo dưới các cú đánh, vừa nghĩ: thế là xong, bây giờ vấn đề tự khắc sẽ được giải quyết.

Đêm ấy, anh không về kí túc xá, mà đến nhà một người bà con ở gần toà nhà bạc, và anh ở đó ba ngày. Ngày thứ tư, anh về kí túc xá thì Tôxuca đã không còn ở đó nữa - anh ta đã thu xếp hành lí và về quê rồi.

Một tháng sau, anh gửi thư tới trường báo cho ban giám đốc biết là anh bỏ học. Hồi đó có lắm lời đồn đại khác nhau về lí do Tôxuca rời nhà trường. Vomi không tham gia những câu chuyện ấy. Ngay cả Rumi, anh cũng không nói gì.

Năm sau, Vomi vào đại học. Anh cùng Rumi bắt đầu chung sống.

*

* *

Còn có một kỉ niệm nữa gắn bó Vomi với ch ủa Rôandi.

Chuyện xảy ra vào đầu tháng ba, ít hôm trước khi anh tốt nghiệp đại

học. Từ hồi Rumi đến ở với anh, ba năm đã trôi qua.

Hôm ấy Rumi bảo rằng cô muốn nói chuyện với anh một cách nghiêm chỉnh, và cô muốn đi dạo ở đâu đó. Họ tới chùa Rôandi. Cả hai đều im lặng với vẻ dè chừng, họ hiểu mối quan hệ của họ đã sa vào ngõ cụt. Họ ngồi xuống một hành lang lộ thiên trước khu vườn đá, và có lẽ trong khoảng nửa tiếng đồng hồ, họ chỉ nhìn những tảng đá đen đen trên cát trắng. Sau đó ra khỏi vườn, họ bắt đầu đi dạo trong sân chùa, giữa những cây anh đào còn chưa nở hoa.

Lúc bảy giờ Vômi đã hoàn toàn nguội lạnh với Rumi. Anh không thể chịu được nữa cái trình độ học vấn kém cỏi của cô, anh bực bội với nhiều nét của tính nết cô, anh ghê tởm điệu bộ của cô, thậm chí không hiểu sao ngay cả đôi mắt to của Rumi, anh cũng thấy hình như đó là dấu hiệu của một nguồn gốc thấp hèn. Anh sửng sốt thấy trước kia mình đã có thể yêu say đắm một người như thế.

Từ lâu Rumi đã hiểu Vômi thay đổi chừng nào đối với cô, nhưng ba năm trời hai người chung sống với nhau không thể gạt bỏ khỏi trái tim một cách đơn giản như vậy được.

Khi Rumi chuyển đến ở với Vômi, thời gian đầu cô còn nói chuyện cười xin, nhưng sau đó cô mất hết hi vọng và lúc nào cô cũng sợ anh bỏ đi. Tất cả mọi ý nghĩ của cô, mọi hành động của cô đều chỉ nhằm một mục đích: giữ lấy Vômi, không để anh bỏ cô.

Nhưng hôm ấy, tâm trạng Rumi lại khác. Nếu tình yêu của anh đối với cô đã chết và không một sức mạnh nào có thể khôi phục lại được thì tốt nhất là cô tự ra đi. Cô không biết nếu thiếu Vômi, liệu cô có sống nổi không, nhưng dù sao cô cũng quyết định như vậy.

Vômi sắp thi tốt nghiệp đến nơi, và anh tính: nếu sự tan vỡ không

tránh khỏi, thì không làm gì phải kéo dài, tốt nhất nên tiến nhanh tới kết cục.

- Anh hãy nói thật đi, không cần e dè, và không cần phải thương em đâu. - Rumi lên tiếng. - Em muốn biết sự thật. Anh có yêu em không? Lại chuyện ấy, trong thời gian gần đây đã bao nhiêu lần cô làm anh mệt nhoài vì những câu hỏi ấy, ngán quá đi mất, Vômi nghĩ, nhưng nín thinh. Trước kia anh không dám trả lời thẳng là anh không yêu - như thế sẽ quá tàn nhẫn. Anh không đủ can đảm, vả lại, ba năm chung sống như một khối đá đè nặng lên trái tim anh.

- Anh có yêu hay không? Thôi được rồi, em hỏi anh theo cách khác vậy. Anh không yêu chứ gì? Nếu không, anh chỉ cần gạt đầu. Mặt Rumi tái nhợt. Chưa bao giờ Vômi thấy cô cương quyết và nghiêm trang đến thế.

Bất ngờ ngay cả với chính bản thân, anh nói rành rọt:

- Không yêu! - Anh nói và rồi anh giật mình, không tin rằng những lời ấy lại có thể bật ra từ miệng anh.

- Thế đấy. - Tiếng Rumi thoáng vang lên.

Vômi cảm thấy trong lòng anh tựa quảy một sức mạnh đen tối mà anh không ngờ nó có tồn tại.

Máu như rút hết khỏi mặt Rumi, môi cô tái ngắt. Sợ cô ngã khụy xuống, Vômi đỡ lấy cô, và ngay sau đó, tay anh cảm thấy toàn bộ sức nặng của cơ thể cô.

- Không cần đâu! - Một khoảnh khắc sau, cô thì thầm và gỡ ra khỏi tay anh, rồi không ngoảnh lại, cô chậm chậm lê bước đi thẳng.

"Thế là xong" - Vômi nghĩ. Giữa họ trước kia cũng có những xích mích nghiêm trọng, nhưng bây giờ thì anh hiểu: đây là sự kết thúc.

"Thôi thế là xong" - anh thầm nhắc lại. Vừa ngạc nhiên, đồng thời lại

với một cảm giác thoải mái kì lạ, Vômi nghĩ rằng anh đã dám nói những lời thật tàn nhẫn, hoàn toàn chẳng hợp với tính nhu nhược của anh chút nào.

Hôm ấy, Vômi không đủ sức quay trở về căn phòng anh đã sống ba năm với Rumi. Anh ghé vào một người quen, rồi một người nữa, và mãi tới khuya anh mới về nhà.

Trong phòng tối om. Anh bật đèn lên và lập tức thấy ngay là quần áo của cô đã biến mất khỏi mắc áo.

Từ hôm ấy, Vômi không gặp Rumi nữa .

Một thời gian dài, trong lòng anh còn đọng lại một cảm giác khó chịu, nhưng anh không tìm cô. Một người quen nói với anh rằng Rumi ở Ôxaca, làm hầu bàn trong một quán cà phê ở Xinxai-baxi. Tối hôm ấy Vômi uống rượu xakê nhiều hơn một chút so với bình thường - có vậy thôi.

*

* *

Hai sự việc xa xưa đó giờ đây đang hiện lên trong tâm trí Vômi.

Tôxuca về quê anh ta ở Cuxu. Trước khi chiến tranh kết thúc ít lâu anh ta trở thành chủ nhân một công ty rượu vang, sống khá giả và được mọi người kính nể. Có lẽ không thể khác thế được - cuộc đời của anh ta phải chính là như vậy. Nhưng chẳng bao lâu sau chiến tranh, anh đột ngột bị ốm và chết.

Về Rumi thì Vômi không nghe thấy gì nữa.

Và giờ đây, sau nhiều năm, anh lại đến khu vườn đá và lại ngồi ở vẫn dải hành lang ấy, nơi xưa kia anh đã ngồi với Tôxuca và Rumi...

- Đẹp quá! - Mixucô thì thầm và cô không nói một lời nào nữa, chỉ chăm chú nhìn đá.

Thật ra, đó không phải là một khu vườn, nếu hiểu theo nghĩa thực sự của từ này, mà đó chỉ là một bãi nhỏ phủ cát trắng, trên đó có vài tảng đá. Nhưng cảm giác về một sự đơn giản nghiêm khắc, một sự tinh khiết khác thường của khu vườn này đã quyến rũ tâm hồn những người tới đây thưởng ngoạn. Những hình dung từ như “đẹp đẽ” hoặc “tuyệt vời” chắc hẳn sẽ phản ánh không đúng bản chất thực sự của khu vườn đá. Nó là một hiện tượng của thế giới tinh thần, là một phạm trù thẩm mỹ cao hơn.

- Chúng ta đi khỏi đây đi! - Đột nhiên Mixucô nói.

Vômi có cảm giác cô nhột nhột hơn bình thường, nhưng có lẽ đó là vì mắt anh đã nhìn quá lâu lớp cát trắng lấp loá trong ánh nắng...

Khu vườn đá đã lui lại phía sau và những ý nghĩ ảm đạm do kỉ niệm gợi lên đã tan biến hết không còn dấu vết. Trái tim Vômi lại tràn trề niềm sướng vui tươi sáng như trong những ngày vừa rồi. Ừ bây giờ anh đang thực sự hạnh phúc với người vợ kiều diễm. Sắc đẹp của Mixucô vượt xa Rumi, cô có học thức, xuất thân từ một gia đình tốt. Và mặc dù cuộc hôn nhân của họ được thực hiện là do tính toán thiệt hơn, nhưng hôm nay, hôm thứ mười sau ngày cưới, Vômi cảm thấy rất yêu người vợ trẻ của mình. Đây là một tình yêu bằng phẳng, êm ả, không giống với tình yêu Rumi đắm say hồi xưa.

- Em hơi mệt - Mixucô nói.

Cô đi tụt lại sau một chút. Thỉnh thoảng ngoái lại nhìn, Vômi trùu mến nghĩ rằng có lẽ Mixucô mệt thật và trong chuyện này phần nào lỗi ở anh - anh đã làm cô mệt vì những sự âu yếm của anh trong chuyến du lịch sau ngày cưới này. Chốc chốc anh lại dừng bước kiên nhẫn chờ cô đi kịp anh. Không hiểu sao Mixucô bỗng trở lên ít nói.

- Em khó chịu trong người? - Anh hỏi.

- Không, - cô đáp, nhưng qua vẻ mặt cô, có thể đoán được là cô không bình thường.

Vômi định đi dạo một chút, nhưng bây giờ anh thay đổi ý kiến. Họ đáp tàu tới Kitanô, rồi từ đó, họ đi tắc xi về khách sạn.

Tới nơi, Mixucô dường như tươi tỉnh lên ít nhiều.

- Xin lỗi anh, có lẽ em đã làm hỏng cuộc dạo chơi của chúng ta, - cô nói - em sẽ ở lại trong phòng, còn anh, anh đi thăm bạn bè đi. Anh đừng lo cho em.

Vômi nghĩ chẳng tội gì ngồi ủ rũ trong bốn bức tường, thế là anh quyết định đi một mình - nhất là anh đang nóng lòng gặp gỡ những người bạn đã bao năm anh không gặp.

Trước hết anh đến giáo sư K, người mà anh chịu ơn nhiều. Hồi ấy giáo sư đã ốm yếu, nhưng khi họ ngồi đối diện nhau hồi tưởng lại quá khứ, dường như họ quay trở lại những thời xa xưa. Giáo sư K gọi điện cho vài người bạn cùng lớp với Vômi, và bọn họ cùng nhau vui vẻ ăn tối ở nhà giáo sư.

Gần chín giờ tối Vômi chia tay các bạn và trở về khách sạn.

Mixucô không có trong phòng, Vômi cảm thấy một nỗi lo lắng mơ hồ. Anh nhìn quanh khắp phòng, thấy trên bàn có một chiếc phong bì, anh vội bóc ra. Trong phong bì có bức thư của Mixucô.

“Em đã cố gắng làm một người vợ tốt, hi vọng chúng ta sẽ sống hạnh phúc đến tận cuối đời, nhưng không được.

“Từ lúc cưới cho tới tận hôm nay, em vẫn nghĩ rằng em đủ sức làm như thế. Trái tim em đã ấm lại và đã sẵn sàng đáp lại tình yêu của anh. Nhưng hôm nay, khi nhìn thấy khu vườn đá, em bàng hoàng trước vẻ đẹp lạnh lùng khác thường của nó và em bỗng thấy căm ghét em vì em đã buộc mình phải làm trái với tình cảm của mình.

Bên trong con người em vang lên tiếng nói: không được yếu hèn buông trôi theo dòng nước, chớ có hành động ngược với mệnh lệnh của trái tim. Cái mảnh vườn yên tĩnh ấy đã giải thoát em khỏi sự mềm yếu và củng cố ý chí của em, khiến em trở nên kiên quyết! Chắc hẳn tiếng nói của sức mạnh tinh thần khác thường vang lên trong em là thuộc người nghệ sĩ xưa kia đã tạo nên khu vườn kì diệu bằng cát và đá.

“Có thể nếu sống với anh, em sẽ được hưởng một hạnh phúc lớn lao nhất. Nhưng em quyết định đi theo con đường riêng của em, cho dù con đường ấy báo trước rằng em phải chịu nhiều điều bất hạnh.

“Trước kia em đã từng ném trái một tình yêu và em ngàn lần xin anh tha thứ cho em vì em đã giấu anh chuyện ấy”.

Đó là tất cả những điều được viết trong bức thư, Mixucô không trở về khách sạn nữa./.

Iaxuxi Inôuê (Nhật Bản)

Dịch giả: Vũ Đình Bình

Đánh máy: conbo2

Nguồn: conbo2

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 4 tháng 3 năm 2006